

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

17 december 2003

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

– van de heren Jean Geraerts, Jan Penris en Pieter Huybrechts en mevrouw Niki De Gryze –

betreffende de vrijwaring van de motorcross-sport

VERSLAG

**namens de Commissie voor Cultuur, Media en Sport
uitgebracht door de heer Wilfried Aers**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jo Vermeulen.

Vaste leden :

de heren Carl Decaluwe, Bart De Smet, mevrouw Ilse Van Eetvelde, mevrouw Mieke Van Hecke ;

de heren Karlos Callens, Frans De Cock, Peter Gysbrechts, Bob Verstraete ;

de heer Wilfried Aers, mevrouw Niki De Gryze, mevrouw Hilde De Lobel ;

de heren Chokri Mahassine, Dany Vandenbossche ;

de heer Jo Vermeulen ;

de heer Herman Lauwers.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heer Luc Martens, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, de heer Gilbert Vanleenhove ;

de heren Jozef Browaeys, André Denys, Jacques Devolder, Paul Wille ;

de heren Julien Librecht, Felix Strackx, Miel Verrijken ;

de heren Peter De Ridder, André Van Nieuwkerke ;

de heer Jos Stassen ;

de heer Jan Roegiers.

Zie :

1270 (2001-2002)

– Nr. 1 : Voorstel van resolutie

INHOUD

	Blz.
1. Toelichting van het voorstel van resolutie door de heer Jean Geraerts, mede-indiener	4
2. Bespreking	4
– Evaluatie van het voorstel van resolutie	4
– Standpunt van de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, en repliek van een aantal commissieleden	5
3. Stemming van het voorstel van resolutie	6
Bijlage : Vraag nr. 27 van 30 oktober 2003 van de heer Jos De Meyer aan de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, betreffende motorcross in agrarisch gebied	7

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Cultuur, Media en Sport behandelde op 4 december 2003 het voorstel van resolutie betreffende de vrijwaring van de motorcross-sport.

1. Toelichting van het voorstel van resolutie door de heer Jean Geraerts, mede-indiener

De heer Jean Geraerts deelt mee dat het voorstel van resolutie reeds werd ingediend in het jaar 2002. Sindsdien is er echter op het vlak van motorcrosssterreinen nog niet veel veranderd. Het aantal terreinen waar motorcrossers hun geliefde sport kunnen uitoefenen, is sterk gedaald. Van de 63 permanente oefencircuits in 1990 blijven er slechts enkele over. De oorzaak hiervan is een combinatie van de wetgeving op de ruimtelijke ordening (die bepaalt dat oefencircuits gelegen zijn in recreatiezones voor dagverblijf, gelegen tegen woongebieden) en de milieuwetgeving (die een minimumafstand vastlegt tot de woongebieden). Ook de organisatoren van eenmalige evenementen botsen op de strenge Vlarew-wetgeving.

Het tekort aan crossterreinen veroorzaakt tal van problemen. Zo is er een probleem van overbevolking op de weinige crossparcours, wat leidt tot problemen inzake veiligheid. Beroepscrossers worden bijvoorbeeld ook verplicht samen te crossen met liefhebbers, jongeren moeten samen crossen met volwassenen, enzovoort. Bovendien noodzaakt het kleine aantal terreinen verre verplaatsingen van de motorcrossers en leidt het tekort tevens tot wildcrossen.

Een behoefteonderzoek dat in de helft van vorig jaar werd afgerond, toonde aan dat er een grote behoefte is aan extra circuits. In Vlaanderen zijn er immers zo'n 14.000 motorcrossers (9.000 sportbeoefenaars, die in 2000 deelnamen aan wedstrijden, aangevuld met ongeveer 5.000 liefhebbers die niet aangesloten zijn bij een club). Die mensen hebben uiteraard ook behoefte aan voldoende infrastructuur om hun sport op een behoorlijke manier te kunnen beleven.

Volgens verklaringen van minister Anciaux in de commissie werd in april het gezamenlijke overleg tussen de kabinetten van de ministers van Sport, Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu afgerond. Op dat overleg werden de criteria vastgelegd waaraan de inplanting van circuits moet getoetst worden. Er zou inmiddels ook een consensus bereikt zijn over de voorstellen die zouden gedaan worden aan de

Vlaamse regering betreffende een minimumaantal en maximumaantal circuits. Binnenkort zou de kwestie opnieuw ter sprake komen binnen de Vlaamse regering, wat zou moeten resulteren in een specifiek ruimtelijk uitvoeringsplan.

Ondertussen liet alvast één coalitiepartij horen dat ze het aantal terreinen fors wil beperken : Groen! wil in Vlaanderen slechts 12 à 15 terreinen. Op die 12 à 15 terreinen zouden dan zo'n 14.000 motorcrossers moeten oefenen en wedstrijden rijden. Volgens de meest voorzichtige schattingen van de motorcrossfederaties is dat echter veel te weinig ; er is behoefte aan minimum 5 à 6 terreinen per provincie om de sport leefbaar te houden. Ter vergelijking : Nederland beschikt over zo'n 60 terreinen.

Spreker vraagt dat de Vlaamse regering dringend in overleg treedt met de motorcrossfederaties om de nodige maatregelen te nemen om het probleem van het nijpende tekort aan circuits voor de beoefening van de motorsport op te lossen. Voor de permanente circuits geldt een aantal van 5 à 6 per provincie als absoluut minimum. Ten behoeve van eenmalige evenementen moet de omzendbrief 99/01 zo snel mogelijk opgenomen worden in de Vlaamse regelgeving.

Spreker meent dat ook aandacht moet worden besteed aan gelegenheidscircuits . Dit geeft de plaatselijke organisaties de mogelijkheid om hun geliefde sport te beoefenen, en eventueel de nodige fondsen te genereren ter ondersteuning van plaatselijke liefhebbers.

2. Bespreking

– Evaluatie van het voorstel van resolutie

Mevrouw Mieke Van Hecke stelt vragen bij het nut van voorliggend voorstel van resolutie. Een resolutie is immers bedoeld om een bepaalde problematiek onder de aandacht te brengen, of om de regering te dwingen om stappen te ondernemen in een dossier waar blijkbaar geen vorderingen worden gemaakt. Inzake de afbakening van motorcrosssterreinen gonst het op dit ogenblik echter van de activiteit. Er werden interpellaties en vragen om uitleg gesteld, waarbij de regering telkens een overzicht gaf van de stappen die werden ondernomen. Spreker meent dat voorliggend voorstel van resolutie de verkeerde indruk wekt dat de regering passief blijft in dit dossier. Er wordt bijvoorbeeld aangedrongen op een overleg met de sector, terwijl dit overleg haast permanent wordt gevoerd.

De heren Jo Vermeulen en André Van Nieuwkerke sluiten zich hierbij aan. De vraag tot overleg met de sector werd door de regering reeds lang ingevuld, waarbij de afbakening van zowel permanente als occasionele omlopen in een definitief stadium zit.

Op de opmerking van de heer Jean Geraerts dat het overleg met de provincies nog niet tot de gewenste resultaten heeft geleid, antwoordt mevrouw Mieke Van Hecke dat de vorige en huidige regering intensief overleg met de provincies hebben gevoerd. Het afbakenen van de omlopen ligt echter vrij gevoelig bij de provincies die dan ook tijd moeten krijgen om in overleg te treden met de lokale besturen. Men kan de regering echter niet verwijten dat er omtrent dit dossier niets wordt ondernomen.

De heer Frans De Cock sluit zich aan bij de stelling van mevrouw Mieke Van Hecke. Spreker hoopt dat de provincies spoedig ingaan op de uitnodiging tot het afbakenen van de permanente omlopen, zodat het streefdoel van 15 omlopen kan worden gehaald. Hij twijfelt er niet aan dat ook inzake occasionele omlopen de nodige initiatieven zullen worden genomen. Dit vergt echter nog enige coördinatie tussen de verschillende bevoegde ministers.

De heer Pieter Huybrechts wijst erop dat het voorstel van resolutie dateert van juni 2002. Intussen besliste de Vlaamse regering dat in elke provincie een aantal permanente omlopen en oefenterreinen moeten worden vastgelegd. Dit is een goede beslissing, maar in de praktijk blijkt dat deze beslissing niet wordt opgevolgd. Nochtans is het zeer belangrijk dat er op korte termijn voldoende permanente omlopen komen, niet alleen om de geluidsoverlast te spreiden die de gemotoriseerde sporten veroorzaken, maar ook om het ongecontroleerd crossen te vermijden. Momenteel heeft echter alleen de provincie Limburg voor 4 mogelijke circuits gezorgd. In andere provincies is het tussen de provinciebesturen en de lokale overheden nog steeds niet tot een akkoord gekomen. De provincie Vlaams-Brabant heeft zelfs laten weten totaal niet geïnteresseerd te zijn in mogelijke permanente circuits. De Vlaams-Blokfractie is voorstander van het met zorg afbakenen van de inplantingsplaatsen, zodat er een gezond evenwicht kan ontstaan tussen sport en milieu.

De heer Jean Geraerts wijst er aanvullend op dat de regering mogelijk gealarmeerd werd door voorliggend voorstel van resolutie, en dus aan het werk is gegaan zonder dat de bevoegde commissie de resolutie ter bespreking en stemming heeft voorge-

legd. Het voorstel van resolutie heeft dus zeker reeds zijn nut bewezen.

– *Standpunt van de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, en repliek van een aantal commissieleden*

De heer Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport, erkent het belang van de motorcrossterreinen voor een sport waarin Vlaanderen de absolute wereldtop vertegenwoordigt. Het overleg moet echter gevoerd worden over drie verschillende bevoegdheidsterreinen van Sport, Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening, wat de zaken niet vereenvoudigt. Het moet echter worden benadrukt dat het overleg steeds is gebeurd in nauw overleg met de twee crossbonden (professionelen en recreanten), en dit zowel betreffende permanente als occasionele omlopen.

Inzake permanente omlopen stelt de minister dat het de ambitie is van de Vlaamse regering om van 12 naar 15 omlopen te evolueren. Een permanente omloop betekent echter niet dat er non-stop kan worden gereden. Een en ander is gekoppeld aan de bestaande wetgeving en aan een concreet vastgelegde uitbatingsvergunning, inclusief vooraf vastgelegde dagen en uren waarop er kan gereden worden.

In Limburg zijn er quasi geen problemen met de 4 bestaande permanente omlopen. In Antwerpen loopt de situatie naar behoren, maar in de andere provincies bestaat er grote terughoudendheid om bijkomende permanente omlopen vast te leggen. De lokale weerstanden zijn hier zeker niet vreemd aan, al zijn deze vaak gebaseerd op een onvoldoende dossierkennis. De minister verwacht in elk geval tegen eind 2003 concrete voorstellen van elke provincie inzake het afbakenen van een terrein voor geluidrijke sporten, waaronder motorcross, kleiduifschieten, luchtsporten, enzovoort.

Inzake occasionele omlopen, waar een of meerdere keren per jaar een activiteit wordt georganiseerd – zoals bijvoorbeeld op het circuit van Kester – verwijst de minister naar het antwoord op de schriftelijke vraag nr. 27 van 30 oktober 2003 van de heer Jos De Meyer (zie bijlage). Het crossen op occasionele omlopen is wel degelijk toegestaan, en kan dan ook worden geoefend, mits naar de juiste reglementeringen wordt verwezen die dan ook strikt worden nageleefd.

De heer Pieter Huybrechts verneemt met genoegen dat elke provincie permanente omlopen moet vastleggen. Hij hoopt dan ook dat de minister de

provincie Vlaams-Brabant op haar verplichtingen zal wijzen. Hij vreest echter dat de door de Vlaamse overheid voorziene oefenterreinen totaal onvoldoende zullen zijn. Daarom vraagt hij dat per provincie minstens 5 tot 6 oefenterreinen ter beschikking worden gesteld.

Spreker vindt het mogelijk maken van occasionele wedstrijden een goede beslissing en hoopt dat er zo vlug mogelijk een wettelijke basis zal worden gecreëerd. Het moet immers duidelijk zijn dat de regering op dit ogenblik nog onvoldoende doet om dit dossier in het voordeel van de sporters te beschlechten.

De heer Jean Geraerts sluit zich hierbij aan en wijst erop dat het succes van de motorcross-sport in Vlaanderen mogelijk het gevolg is van het feit dat er vroeger talrijke mogelijkheden bestonden om vrij te crossen. Hierdoor kon men reeds op jonge leeftijd en in de buurt van de woonomgeving crossen, wat momenteel niet meer kan. Spreker wijst erop dat het verhogen van het aantal permanente circuits als positief neveneffect zal hebben dat het aantal sporters over meerdere circuits wordt gespreid. Dit geeft per circuit minder overlast en zal de weerstand verminderen. Concreet betreurt de spreker de sluiting van het circuit van Borgloon. Inzake occasionele omlopen is een snelle regeling wenselijk.

Mevrouw Niki De Gryze wijst erop dat de provincie Oost-Vlaanderen slechts twee motorcrosssterreinen voorziet. Welke stappen zal de minister ondernemen om dit op 4 omlopen te brengen ?

De minister wijst er nogmaals op dat in overleg met de sector werd vastgesteld dat er nood is aan 12 tot 15 permanente omlopen. De provincies krijgen tot eind december de tijd om deze omlopen aan te duiden. De aangeduide omlopen zullen zo snel mogelijk worden geoperationaliseerd. Bovendien werd ook een oplossing gevonden voor het mogelijk maken van occasionele omlopen, wat voor de doorsnee sporters mogelijk nog belangrijker is dan de permanente omlopen. Mits het respecteren van de opgesomde voorwaarden (zie bijlage) hoeven de inrichters van occasionele omlopen niets te vrezen.

De heer Pieter Huybrechts blijft erbij dat 15 permanente omlopen onvoldoende zijn. Dit geeft een te grote overlast voor de omwonenden. In Grobbendonk gaat men bijvoorbeeld akkoord met een circuit, op voorwaarde dat het gebruik ervan sterk wordt gelimiteerd. Het opdrijven van het aantal

omlopen per provincie biedt een oplossing voor het overwinnen van de lokale weerstanden.

De minister antwoordt dat zowel permanente als niet-permanente omlopen aan strikte regels zijn gebonden.

3. Stemming van het voorstel van resolutie

Het voorstel van resolutie betreffende de vrijwaring van de motorcross-sport wordt verworpen met 7 stemmen tegen 3.

De verslaggever,

Wilfried AERS

De voorzitter,

Jo VERMEULEN

BIJLAGE

Schriftelijke vraag nr. 27 van 30 oktober 2003 van de heer Jos De Meyer aan de heer Ludo Sannen,
Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking,
betreffende motorcross in agrarisch gebied

VLAAMS PARLEMENT

/// DIENST SCHRIFTELIJKE VRAGEN

LUDO SANNEN

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU, LANDBOUW EN ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Vraag nr. 27
van 30 oktober 2003
van de heer **JOS DE MEYER**

Motorcross in agrarisch gebied - Stand van zaken

Via de pers vernam ik dat het organiseren van een motorcross, zelfs éénmalig, niet meer kan in agrarisch gebied wegens een uitspraak van de Raad Van State (RVS).

Het gaat om arrest nr. 118.719 van 28 april 2003 in de zaak A 87.800/VII-19784 van een natuurvereniging uit Wijnegem tegen de bestendige deputatie van de provincie Antwerpen. Daarbij werd een milieuvergunning voor het jaarlijks organiseren van drie motorcrosswedstrijden vernietigd. En inzake de omzendbrief RO 99/1 van 2 maart 1999, waarbij motorcrosswedstrijden in agrarisch gebied onder bepaalde voorwaarden mogelijk worden gemaakt, zegt de RVS : “(...) dat dienvolgens de omzendbrief 99/01 in de mate dat hij rechtsregels bevat, op grond van artikel 159 van de gecoördineerde grondwet buiten toepassing moet worden gelaten.”.

Deze uitspraak doet vragen rijzen m.b.t. het terzake gevoerde beleid.

1. Vergunning en melding volgens Vlarem

Volgens Vlarem is het organiseren van één motorcrosswedstrijd met oefenritten meldingsplichtig (klasse 3 - rubriek 32.9.1). Artikel 4.1.1.1 stelt als algemeen voorschrift voor inrichtingen van derde klasse dat de inplantingsplaats verenigbaar moet zijn met de stedenbouwkundige voorschriften. Artikel 5.32.10.2 stelt m.b.t. bovenvermelde rubriek 32.9.1 een verbod in als het gaat om, samengevat, natuurgebieden of agrarische gebieden.

Is het organiseren van motorcross in agrarisch gebied nu wel of niet mogelijk ? Hoe moet dit alles worden samengelezen ?

Normaliter moet van elke melding akte worden genomen en kan ze niet worden geweigerd. Wat met meldingen die niet beantwoorden aan 4.1.1.1 ?

2. Zonevreemdheid – Geldigheid omzendbrief RO 99/01

Bovenvermeld arrest van de RVS vernietigde een milieuvergunning klasse 2 voor drie jaarlijkse wedstrijden wegens zonevreemdheid.

De vergunning was afgeleverd op basis van bovenvermelde omzendbrief RO 99/01, die in de mogelijkheid voorziet om omlopen toe te staan in agrarische gebieden mits wordt voldaan aan volgende voorwaarden : maximaal drie activiteiten per jaar, van korte duur, zonder langdurige impact op de omgeving en zonder bouwvergunningplichtige activiteit.

De RVS is van mening dat de omzendbrief, door vermelde afwijkingen mogelijk te maken, geen verfijning of interpretatie meer inhoudt, maar nieuwe rechtsregels, en dat niet bij omzendbrief kan afgeweken worden van een KB (van 28/12/72 inzake gewestplanning). De omzendbrief wordt door de RVS niet vernietigd, maar moet dienaangaande buiten toepassing worden gelaten.

Is er nu al dan niet een rechtsgrond om een melding van een motorcrosswedstrijd in agrarisch gebied te weigeren ?

Is die omzendbrief nu wel of niet geldig ? Kan men er nog op steunen om motorcross toe te staan in agrarisch gebied ?

3. Nieuw wettelijk kader

In publicaties van de betrokken sector wordt gesteld dat het BVR van 26/4/2002 het wettelijk kader wijzigt en de regeling van omzendbrief RO 99/01 vevangt. Hierdoor zou het toch toegelaten zijn om motorcrosswedstrijden te houden in onder meer agrarisch gebied, zij het onder voorwaarden en het vermelde arrest van de RVS zou dan helemaal geen gevolgen hebben voor de huidige situatie.

Naar mijn mening betreft het veeleer het BVR van 14 april 2000 m.b.t. de vergunningplichtige functiewijzigingen en de werken (...) waarvoor geen vergunning nodig is. Maar het al dan niet bouwvergunningplichtig zijn, wijzigt toch niets aan het feit dat volgens Vlarem deze activiteiten niet kunnen plaatsvinden in agrarisch gebied ?

Wat er ook van zij : is er nu wel of niet een nieuwe wettelijke basis sedert omzendbrief 99/01 en zijn op basis daarvan motorcrosswedstrijden in agrarisch gebied mogelijk ?

4. Praktisch

Kunnen de ministers, duidelijk en gecoördineerd, volgende samenvattende praktische vragen beantwoorden :

- a) *is het organiseren van motorcrosswedstrijden in agrarisch gebied nu wel of niet mogelijk en zo ja, onder welke voorwaarden ;*
- b) *kan een melding (klasse 3) worden geweigerd en zo neen, heeft een gemeentebestuur dan wel of niet de mogelijkheden om deze activiteit te verhinderen indien het dit zou wensen ?*

N.B. Deze vraag werd gesteld aan de ministers Sannen (vraag nr. 27) en Van Mechelen (nr. 23).

Gecoördineerd antwoord**LUDO SANNEN****VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU, LANDBOUW EN ONTWIKKELINGS-SAMENWERKING**

Antwoord op de parlementaire vraag nr. 27 van 30 oktober 2003 van Jos De Meyer, Vlaams volksvertegenwoordiger.

DIRK VAN MECHELEN**VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN EN BEGROTING, RUIMTELIJKE ORDENING, WETENSCHAPPEN EN TECHNOLOGISCHE INNOVATIE**

Antwoord op parlementaire vraag nr. 23 van 30 oktober 2003 van de heer Jos De Meyer, Vlaams volksvertegenwoordiger.

Coördinatie door minister SANNEN

1. Eénmalige motorcrosswedstrijden met bijbehorende oefenritten zijn inderdaad klasse 3-inrichtingen volgens VLAREM I, dit wil zeggen dat een melding volstaat om de activiteit te laten doorgaan. Artikel 4.1.1.1 van titel II van het VLAREM bepaalt echter dat de exploitatie van een in de 3de klasse ingedeelde inrichting slechts is toegestaan in zoverre de inplantingsplaats verenigbaar is met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften zoals vastgesteld in het goedgekeurde gewestplan of een ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) of in een ander plan van aanleg. Verder stelt artikel 5.32.10.2 van dezelfde titel II een aantal verbods- en afstandsregels vast.

De al of niet toelaatbaarheid van de exploitatie van een vergunningsplichtige inrichting 1ste of 2de klasse wordt beoordeeld in het kader van de behandeling van de milieuvergunningsaanvraag. Hierbij wordt de aangevraagde exploitatie getoetst aan de voormelde verbods- en afstandsregels van artikel 5.32.10.2 van titel II van het VLAREM en aan de stedenbouwkundige voorschriften.

Wat de 3de klasse-inrichtingen betreft kan, trouwens volgens een vaste rechtspraak van de Raad van State, de akteneming van de melding niet worden geweigerd.

Zowel voor de vergunningsplichtige als voor de meldingsplichtige inrichtingen moeten evenwel de toepasselijke algemene en sectorale milieuvoorwaarden van titel II van het VLAREM worden nageleefd. De reeds geciteerde bepalingen van artikel 4.1.1.1 van titel II van het VLAREM houden in dat een 3de klasse-inrichting - ook al is akte genomen van de melding - niet mag worden geëxploiteerd wanneer de inplantingsplaats niet verenigbaar is met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften. Hetzelfde geldt bij strijdigheid met de verbods- en afstandsregels van artikel 5.32.10.2 van titel II van het VLAREM.

Ik stel vast dat er enige onduidelijkheid is bij het lezen van de verbods- en afstandsregels van artikel 5.32.10.2. In uw vraag concludeert u immers dat “artikel 5.32.10.2 een verbod instelt als het gaat om, samengevat, natuurgebieden of agrarische gebieden.

Ik citeer daarom letterlijk uit dat artikel 5.32.10.2:

Art. 5.32.10.2. Verbods- en afstandsregels

§1. Het is verboden een inrichting als bedoeld in artikel 5.32.10.1, §1 te exploiteren:

1° die geheel of gedeeltelijk gelegen is in:

- a) *een waterwingebied, beschermingszone, woongebied, beschermingszone tot behoud van de Europese vogelstand, natuurgebied met wetenschappelijke waarde, natuurreserveaat, natuurpark, bosreserveaat, natuurgebied, bosgebied, parkgebied, agrarische gebieden of andere gebieden met ecologisch belang of vallei- en brongebieden;*
 - b) *een landschappelijk waardevol agrarisch gebied in zoverre de inrichting tegelijkertijd ook geheel of gedeeltelijk gelegen is binnen de perimeter van:*
 - of de speciale beschermingszones aangeduid door het besluit van de Vlaamse regering van 17 oktober 1988 tot aanwijzing van speciale beschermingszones in de zin van artikel 4 van de EG-richtlijn 79/409/EEG van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand;*
 - of de habitatgebieden in de zin van de EG-richtlijn 92/43/EEG inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna;*
 - of in de watergebieden van internationale betekenis, in het bijzonder als watervogelhabitat, volgens het verdrag van Ramsar van 1971, goedgekeurd bij wet van 22 februari 1979;*
 - of de beschermde duingebieden en voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden aangeduid krachtens het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen;*
 - of de beschermde landschappen.*
- 2° *waarvan de tot de omloop van klasse 1 en klasse 2 behorende rijpisten of waterwegen gelegen zijn op een afstand van 500 m of minder en de tot de omloop van klasse 3 behorende rijpisten of waterwegen gelegen zijn op een afstand van 350 m of minder van een stilte-behoevende inrichting, van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter, van een natuurgebied met wetenschappelijke waarde, van een natuurreserveaat, van een parkgebied of van een gebied voor verblijfsrecreatie; deze verbodsbepalingen zijn niet van toepassing op tijdelijke inrichtingen;*
- 3°

Ik heb de indruk dat §1, 1°, a) verkeerd wordt gelezen, en dat men meent dat er een algemeen verbod is volgens VLAREM voor crossen in agrarisch gebied, terwijl er volgens §1, 1°, a) enkel een verbod is in agrarische gebieden met ecologisch belang.

De VLAREM-regels bevatten geen algemeen verbod om motorcrossen te organiseren in agrarische gebieden, maar enkel een verbod in agrarische gebieden met een bijkomende bescherming, zoals de agrarische gebieden met ecologisch belang, de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden die tevens aangeduid zijn als speciale beschermingszone in het kader van de Habitat- of Vogelrichtlijn,

2. De vraag of het organiseren van een motorcross al of niet in agrarisch gebied (zonder bijkomende bescherming) kan, herleidt zich bijgevolg tot de vraag of de inplantingplaats in dat geval al of niet verenigbaar is met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften.

De Raad van State stelt in arrest nr. 118.719 van 28 april 2003:

" dat het evident is dat het inrichten van motorcrosswedstrijden en bijbehorende oefenritten niet als landbouw in de ruime zin noch als een para-agrarische activiteit kan worden aangemerkt; dat de verwerende partij dat niet betwist maar zich beroept op de omzendbrief RO 99/01 van 2 maart 1999 "over de advisering m.b.t. de verenigbaarheid van 'omlopen voor wedstrijden, test- en oefenritten met motorvoertuigen' zoals bepaald in rubriek 32.9, 1/ en 2/ van Vlarem I, bijlage 1, vastgesteld bij artikel 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 26 juni 1996", om van het bestemmingsvoorschrift landschappelijk waardevol agrarisch gebied af te wijken;

3.4.3. *Overwegende dat voornoemde omzendbrief in de mogelijkheid voorziet om, mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden, "omlopen voor wedstrijden, test- en oefenritten met motorvoertuigen" toe te staan in landschappelijk waardevolle agrarische gebieden; dat het voorzien in dergelijke afwijkingsmogelijkheid op het bestemmingsvoorschrift landschappelijk*

waardevol agrarisch gebied niet als een verdere verfijning of interpretatie van het bestemmingsvoorschrift te beschouwen is, maar een rechtsregel inhoudt; dat evenwel de minister over geen rechtsgrond beschikt om bij wege van een omzendbrief af te wijken van een koninklijk besluit; dat daarenboven die omzendbrief niet werd voorgelegd aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, zoals wordt voorgeschreven door artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat dienvolgens de omzendbrief 99/01 in de mate dat hij rechtsregels bevat, op grond van artikel 159 van de gecoördineerde Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten; dat de verwerende partij zich dan ook niet rechtsgeldig op deze omzendbrief kon beroepen om af te wijken van artikel 11.4.1. van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972; dat het middel gegrond is,"

Ook al bestaat de omzendbrief R0 99/1 nog formeel, toch is duidelijk dat volgens de Raad vergunningverlenende overheden de omzendbrief moeten buiten beschouwing laten, in die mate dat hij rechtsregels bevat. En de mogelijkheid om motorcross onder voorwaarden toe te staan in agrarisch gebied houdt volgens de Raad precies een rechtsregel in.

Wat de stedenbouwkundige vergunningsplicht betreft, kan inderdaad verwezen worden naar het besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is. Het besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002 heeft dit aangevuld, zodat de relevante tekst luidt:

"Art. 3. Een stedenbouwkundige vergunning is niet nodig voor de volgende werken, handelingen en wijzigingen, die uitgevoerd mogen worden voorzover ze niet strijdig zijn met de voorschriften van stedenbouwkundige verordeningen, bouwverordeningen, verkavelingsverordeningen, ruimtelijke uitvoeringsplannen, plannen van aanleg, verkavelingsvergunningen, bouwvergunningen of stedenbouwkundige vergunningen, onverminderd de bepalingen van andere van toepassing zijnde regelgeving: (...)

27° de tijdelijke reliëfwijzigingen ten behoeve van de organisatie van sportmanifestaties, voorzover:

- a) deze slechts maximaal 3 maal per jaar worden georganiseerd;*
- b) deze worden georganiseerd in recreatiegebied in de ruime zin, industriegebied in de ruime zin, gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen of agrarisch gebied in de ruime zin;*
- c) deze niet worden georganiseerd:*

- in de speciale beschermingszones aangeduid in het besluit van de Vlaamse regering van 17 oktober 1988 tot aanwijzing van speciale beschermingszones in de zin van artikel 4 van de richtlijn 79/409/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand;*

- in de door de Vlaamse regering aangeduide natuurlijke habitats met toepassing van de richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna;*

- in de watergebieden van internationale betekenis, aangeduid met toepassing van de Overeenkomst inzake watergebieden die van internationale betekenis zijn in het bijzonder als woongebied voor watervogels, opgemaakt te Ramsar (Iran) op 2 februari 1971 en goedgekeurd bij de wet van 22 februari 1979;*

- in de als beschermd aangeduide duingebieden of als voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden met toepassing van hoofdstuk IX van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud;*

- in de beschermde landschappen met toepassing van het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg;*

d) het reliëf wordt hersteld in zijn oorspronkelijke staat binnen 10 dagen na de aanvang van de werken;"

Hier kan nog een probleem bestaan door de aanhef van het besluit van de Vlaamse regering, dat stelt dat deze vrijstelling enkel geldt indien de werken, handelingen en wijzigingen niet strijdig zijn met de plannen van aanleg. De Vlaamse regering had geen andere keus dan het opnemen van dit voorbehoud in het besluit, aangezien het plegen van een inbreuk op de plannen van aanleg sowieso strafbaar is ingevolge de bepalingen van artikel 146, 6° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

In deze past in elk geval nog een algemene bedenking bij de houding die de Raad van State in dit dossier en enkele andere dossiers inneemt.

Meer en meer interpreteert de Raad van State het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen op een zeer letterlijke en minimalistische wijze. Enkel zaken die volledig conform zijn met deze voorschriften kunnen aanvaard worden. Voor zaken die de realisatie van de bestemming niet beletten en horen bij een normaal (mede)gebruik, heeft de Raad van State steeds minder begrip.

Het valt sterk te betwijfelen of de opstellers van de voorschriften van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen een dergelijke toch wel zeer rigide interpretatie voor ogen hadden.

Minister Van Mechelen staat een meer realistische interpretatie voor, die rekening houdt met recreatief medegebruik en met de multifunctionaliteit, die eigen is aan bepaalde gewestplanbestemmingen, ook al is dit niet letterlijk in sommige gewestplanvoorschriften terug te vinden. Uiteraard kunnen geen activiteiten worden toegestaan of gedoogd, die het voorziene bodemgebruik van de gewestplanbestemming onmogelijk maken of irreversibel maken. Zijn standpunt is en blijft dan ook – en de Vlaamse regering is hem daarin gevolgd bij de goedkeuring van het besluit van 26/4/2002 – dat wat het ruimtelijke ordeningsbeleid betreft, het organiseren van motorcrosswedstrijden in agrarisch gebied mogelijk moet zijn, rekening houdend met de plaatselijke omstandigheden, en dat het de lokale overheid is die moet oordelen of de plaatselijke omstandigheden zich daartoe lenen. Dit laatste kan met een gewone toelating of een verbod en wordt best niet geregeld via het instrument van de stedenbouwkundige vergunning. Heden wordt onderzocht of er aanpassingen in het stedenbouwdecreet vereist zijn

3. Ik wil in de eerste plaats herhalen wat reeds in het antwoord op vraag 1 is verduidelijkt: de inplantingsregels in VLAREM bevatten geen algemeen verbod op het organiseren van motorcrossen in agrarisch gebied.

Wat betreft de besluiten van de Vlaamse regering van 14 april 2000 en 26 april 2002 verwijst ik naar het antwoord op vraag 2.

4. a) Volgens de VLAREM-wetgeving is het organiseren van motorcrosswedstrijden in agrarisch gebied (zonder de genoemde bijkomende beschermingen) in se niet verboden.

Voor milieuvergunningsplichtige omlopen (klasse 1 en 2) moet uiteraard wel de vereiste milieuvergunning samen met, in voorkomend geval, de stedenbouwkundige vergunning worden bekomen. Voor het bekomen van de milieuvergunning moet een toetsing van de aanvraag gebeuren aan de verbods- en afstandsregels en aan de plaatselijke situatie, maar eveneens een toetsing aan de stedenbouwkundige bepalingen. Gelet op de rechtspraak van de Raad van State

moet daarbij echter geconcludeerd worden dat de milieuvergunning niet kan verleend worden. Indien het echter gaat om milieuvergunde inrichtingen, waarvan de verleende vergunning niet is betwist, meen ik dat geen afbreuk kan gedaan worden aan de verleende vergunning.

Voor meldingsplichtige (klasse 3)-inrichtingen is de organisatie van een motorcross in agrarisch gebied om dezelfde redenen in principe onmogelijk: de melding kan niet geweigerd worden, maar de exploitatie kan niet doorgaan gelet op de strijdigheid met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften zoals vastgesteld in het goedgekeurde gewestplan of een ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) of in een ander plan van aanleg (artikel 4.1.1.1 van VLAREM II).

b) Zoals reeds geantwoord op deelvraag 1° kan de aktename van een melding klasse 3 niet worden geweigerd. De exploitatie mag echter enkel gebeuren in zoverre deze verenigbaar is met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften. Is dit laatste niet het geval dan houdt de exploitatie een overtreding in van artikel 4.1.1.1 van titel II van het VLAREM. Het toezicht op de naleving van deze VLAREM-voorschriften wordt volgens artikel 58 van titel I van het VLAREM in eerste instantie verzekerd door de door de gemeente aangewezen politieagenten en gemeentelijke technische ambtenaren. Volgens artikel 65, §2 van titel I van het VLAREM kan de burgemeester - op advies van de toezichthoudende ambtenaren, bedoeld in artikel 58 van titel I van het VLAREM - de stopzetting van een activiteit bevelen, wanneer hij vaststelt dat een 3de klasse-inrichting wordt geëxploiteerd in strijd met de algemene of sectorale milieuvoorwaarden, bijvoorbeeld de niet-naleving van artikel 4.1.1.1 van titel II van het VLAREM. Het plaatshebben van de activiteit kan derhalve wel worden verhinderd.